

Arrest

nr. 218 707 van 22 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. HINNEKENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de vervolging door Fatah omdat hij tot de Hamdan-stam behoort.

In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal op 10 januari 2017 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren; (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA; (iv) uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef; (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet; (vi) de door verzoeker neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van de asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vii) de regularisatie en toekenning van een permanente verblijfsvergunning aan twee van verzoekers broers evenmin afbreuk doet aan de appreciatie aangaande verzoekers asielaanvraag.

Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 186 952 van 18 mei 2017.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: foto's van zijn vermoorde neef A. uit 2012 en 2015 in het gezelschap en enkele andere leden van de Hamdan-stam en Hamas-leden, foto's van M.O.H., een familielid van verzoekers vader en een verantwoordelijke van Hamas die op 14 januari 2018 gewond raakte door een aanslag die werd uitgevoerd door de Israëlische autoriteiten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid vermogen te herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene beschouwingen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker benadrukt dat hij als nieuw element heeft aangegeven dat zijn zus en schoonbroer niet langer in Libanon zijn, maar dat zij in het Verenigd Koninkrijk zijn. Hij licht toe dat dit gegeven relevant is daar inzake zijn eerste verzoek onder meer werd aangeduid dat zowel verzoeker als zijn broers en zussen UNRWA-onderwijs volgden en zij er terecht konden voor medische hulp. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief weergeeft aangaande de afwezigheid van zijn zus en schoonbroer in Libanon, terwijl dit element wel bepalend bleek ten tijde van zijn eerste verzoek.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn redenering. Een eenvoudige lezing van de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek en het arrest nr. 186 952 van 18 mei 2017, duidt immers aan dat niet de aanwezigheid van zijn broers en zussen aantonen dat zijn individuele situatie behoorlijk is, doch wel het gegeven van hij (en ook zijn broers en zussen) er UNRWA-onderwijs volgden en er medische bijstand genoten. Het feit dat zijn zus en schoonbroer niet meer in Libanon zouden zijn, doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard

is dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef.

Verder voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat "Het feit dat er een moord gebeurt is op een andere neef is uiteraard een ander feit dat de feiten aangehaald in de eerste asielaanvraag. Bovendien is de aanslag op de andere neef gebeurd door de Israelische overheid, daar waar de aangegeven vervolgende partij de Fatah entourage was".

In zijn verklaring meervoudige verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (adm.doss., stuk 5, punt 18) leest de Raad het volgende: "Wat vreest u bij uw terugkeer? Ik ben bang dat ik zal vermoord worden door Fatah omwille van mijn naam Hamdan. Waarop baseert u uw vermoeden? Mijn problemen die ik eerder vermeldde. De aanslag van 14-10-18 die werd uitgevoerd door Israël op M.O.H (...) omdat hij verantwoordelijke was van Halas en omdat hij dezelfde naam heeft als ik."

Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het is onmiskenbaar dat verzoeker zich louter beperkt tot een verwijzing naar dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet en hij voortbouwt op feiten die op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden.

Verzoeker hekelt dat het door hem nieuw aangevoerd element niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een gehoor met enige diepgang. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker opmerkt dat geen enkel onderzoek gevoerd werd naar de asielaanvraag van zijn neef in België, die blijkbaar zijn dossier in Spanje diende verder te zetten, wijst de Raad er op dat het loutere gegeven dat verzoekers neef een asielaanvraag zou hebben ingediend in casu irrelevant is daar dit geen ander licht vermag te werpen op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers verzoek.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat de informatie waarop deze vaststelling gestoeld is van 2017 dateert en niet meer actueel is, stelt de Raad vast dat de informatie vervat in het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in Libanon van 8 januari 2018 dateert. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker zelf geen recentere noch andersluidende informatie bijbrengt. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.* ”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, stelt verzoekende partij dat zij een aanvullende nota wil neerleggen. Zij licht toe dat er bijkomende nieuwe elementen zijn die zij wenst neer te leggen die haar relaas en de vervolgingsfeiten ondersteunen. Verzoekende partij wijst erop dat de verantwoordelijke van het Front Zuid verklaart dat zij de dienst verlaten heeft zonder voorafgaandelijke verwittiging en dat zij belast was met taken binnen de Syrische regio. Verzoekende partij stelt dat zij een en ander niet durfde te zeggen omwille van mogelijke repercussies voor haar familie. Zij merkt op dat haar leven in gevaar is omwille van de moordaanslag op M.O.H. en zij daarvoor zal vervolgd worden. Wat de algemene slechte en preciaire situatie betreft in het vluchtelingenkamp wijst verzoekende partij naar een getuigenis van haar schoonzuster die op bezoek is geweest bij de familie in Libanon.

Via een aanvullende nota maakt verzoekende partij de volgende documenten over: 2° “*Omslag versturen nieuwe stukken*”, 3° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*”, 4° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*”, 5° “*Kaart PLO militie*”, 6° “*Foto’s en bron foto’s incidenten in het kamp*”, 7° “*Verklaring V.*”, 8° “*Verklaring PLO m.b.t. kamp*” en 9° “*Idem nog steeds dreigingen*”. Zij heeft ook nog een ander genummerd stuk 3, maar niet omschreven in de inventaris van de aanvullende nota, overgemaakt via deze aanvullende nota.

De Raad merkt op dat verzoekende partij ter terechtzitting heeft aangehaald dat de verantwoordelijke van het Front Zuid verklaart dat zij de dienst verlaten heeft zonder voorafgaandelijke verwittiging en dat zij belast was met taken binnen de Syrische regio. De Raad wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar eerste verzoek op geen enkel ogenblik dergelijke zaken heeft vermeld en benadrukt dat het aan verzoekende partij is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken, wat *in casu* niet het geval is. Haar verklaring dat zij een en ander niet durfde te zeggen omwille van mogelijke repercussies voor haar familie, biedt geen verschoning voor het onvermeld laten van deze feiten tijdens haar eerste verzoek. Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten. Daarnaast wijst de Raad er verder op dat

verzoekende partij de aan deze nieuw opgeworpen feiten eventuele verbonden problemen/moeilijkheden geenszins verder toelicht of concretiseert. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat ten gevolge van deze nieuwe feiten.

De stukken 3° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*”, 4° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*” en 5° “*Kaart PLO militie*” betreffen kleurenfotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Verder stelt de Raad volgende zaken vast omtrent deze documenten:

- Stuk 3° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*” stelt enkel dat verzoekende partij een lid is van het front, het front heeft verlaten zonder hun medeweten op 3/9/2015 van het district Zuid van het front, verzoekende partij wordt opgevolgd door hen en dit ter kennisgeving is. De Raad merkt op dat uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij reeds op 7 juli 2015 Libanon heeft verlaten en in België is toegekomen begin september 2015 (eerste verzoek, administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag, pagina 32) waardoor verzoekende partij onmogelijk op 3 september 2015 het front zou kunnen hebben verlaten aangezien zij toen al niet meer in deze streek/regio aanwezig was.
- Stuk 4° “*Verklaring nopens het verlaten van het Front*” stelt enkel dat verzoekende partij na nazicht en opvolging door het front blijkt weggevlucht te zijn van de taken waarmee zij belast was binnen de Syrisch Arabische regio naar het buitenland.
- Stuk 5° “*Kaart PLO militie*” kan door eender wie zijn gefabriceerd. De voor- en achterzijde van het document betreffen kleurenfotokopieën die niet perfect op elkaar werden geplakt, en daarna werden geplastificeerd.

Wat de algemene slechte en precaire situatie betreft in het vluchtelingenkamp wijst verzoekende partij naar een getuigenis van haar schoonzuster die op bezoek is geweest bij de familie in Libanon. De Raad wijst eerst en vooral op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “*Verzoeker benadrukt dat hij als nieuw element heeft aangegeven dat zijn zus en schoonbroer niet langer in Libanon zijn, maar dat zij in het Verenigd Koninkrijk zijn. Hij licht toe dat dit gegeven relevant is daar inzake zijn eerste verzoek onder meer werd aangeduid dat zowel verzoeker als zijn broers en zussen UNRWA-onderwijs volgden en zij er terecht konden voor medische hulp. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing geen enkel motief weergeeft aangaande de afwezigheid van zijn zus en schoonbroer in Libanon, terwijl dit element wel bepalend bleek ten tijde van zijn eerste verzoek.*

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn redenering. Een eenvoudige lezing van de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek en het arrest nr. 186 952 van 18 mei 2017, duidt immers aan dat niet de aanwezigheid van zijn broers en zussen aantonen dat zijn individuele situatie behoorlijk is, doch wel het gegeven van hij (en ook zijn broers en zussen) er UNWRA-onderwijs volgden en er medische bijstand genoten. Het feit dat zijn zus en schoonbroer niet meer in Libanon zouden zijn, doet hieraan geen afbreuk en toont niet aan dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef.

(...)

4.2. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

In de mate verzoeker aanvoert dat de informatie waarop deze vaststelling gestoeld is van 2017 dateert en niet meer actueel is, stelt de Raad vast dat de informatie verrat in het administratief dossier aangaande de veiligheidssituatie in Libanon van 8 januari 2018 dateert. Daarenboven merkt de Raad op

dat verzoeker zelf geen recentere noch andersluidende informatie bijbrengt. Verzoeker brengt dan ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken."

Verzoekende partij werpt met stuk 6 en 7 geen ander licht op de voorgaande vaststellingen zoals blijkt uit de volgende vaststellingen:

- Stuk 6° "*Foto's en bron foto's incidenten in het kamp*" is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor dit stuk dan ook niet in overweging wordt genomen. De foto's laten niet toe enige conclusie over de tijd en plaats van opname te trekken.
- Stuk 7° "*Verklaring V.*" vertoont een gesolliciteerd karakter zodat de erin opgeworpen elementen niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. Daarnaast kan uit het feit dat mevrouw V. in Libanon zou zijn geweest, zoals blijkt uit haar paspoort, niet worden afgeleid dat zij tevens het kamp Rashidiya zou hebben bezocht.

De stukken 8° "*Verklaring PLO m.b.t. kamp*" en 9° "*Idem nog steeds dreigingen*" betreffen kleurenfotokopieën. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Hetzelfde kan ook opgemerkt worden voor een ander document dat ook als stuk 3 wordt genummerd, maar niet wordt omschreven in de inventaris van de aanvullende nota. Deze stukken zijn ook opgemaakt op verzoek van verzoekende partij zelf ("*Dit attest/document wordt/is gegeven/uitgereikt op zijn verzoek*").

Voorts blijkt nog uit deze stukken:

- Het genummerde ander stuk 3, maar niet omschreven in de inventaris van de aanvullende nota, stelt enkel dat verzoekende partij in het kamp Rashidiya heeft verbleven, een Palestijn is, werkt in de landbouwsector en niet behoort tot eender welke strekking.
- Stuk 8° "*Verklaring PLO m.b.t. kamp*" stelt enkel dat verzoekende partij in het kamp Rashidiya met een aantal familieleden heeft gewoond.
- Stuk 9° "*Idem nog steeds dreigingen*" stelt dat verzoekende partij haar neef zou zijn vermoord tijdens een vechtpartij die zou hebben plaatsgevonden op 4 juli 2015. Uit het administratief dossier (eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag, pagina 17) blijkt dat zijn neef zou zijn vermoord op 3 juli 2015.

Stuk 2° "*Omslag versturen nieuwe stukken*" toont enkel aan dat verzoekende partij post heeft ontvangen uit Libanon, niets meer en niets minder.

Aan deze documenten kan dan ook geen objectieve bewijswaarde worden toegekend als bewijs van de door verzoekende partij voorgehouden vrees en vervolgingsfeiten.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 januari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS